

sítás 7. bekezdésében szabályozott eljárást nem folytatta le és a leírás megfelelő voltának megvizsgálása céljából a vállalattól felvilágosításokat nem kért és szakértőket nem hallgatott meg. A felhívott H. Ö. 14. §. 1. bekezdésének 3. pontjához fűzött utasítás (5) bekezdésében említett 10%-os határ nem azt jelenti, hogy a vállalat többet adómentesen leírni nem jogosult, hanem csak azt, hogy a pénzügyi hatóságok a 10% leírást egyelőre ne kifogásolják. Ha pedig a leírás 10%-ot meghalad, akkor azt minden esetben alapos vizsgálat tárgyává kell tenni, a 7. bekezdésben szabályozott eljárás szerint, és pedig különösen abban az esetben nem mellőzhető a 7. bekezdésben szabályozott eljárás, ha a vállalat annak lefolytatását a tényleges használati időtartam megállapítása céljából kifejezetten kéri. Az utasítás 5. bekezdésében felsorolt számszerű adatok a tájékoztatás jellegével bírnak és nem zárják ki azt, hogy a vállalat az azokat meghaladó leírás megfelelő voltát igazolja, mert a H. Ö. 14. §. 1. bekezdésének 3. pontja szerint az értékcsökkenés címén eszközölt leírásnak vagy tartalékolásnak az elhasználás folytán előállott értékcsökkenéssel arányban kell állania és ezt a körülményt bizonyítani a vállalat jogosult abban az esetben is, ha 10%-on felül leírt.

A kereseti adó alapja a zárszámadások mellőzésével becslés útján állapítható meg, ha raktárkönyv nem vezetett és leltár nem készített. (Közigazgatási Bíróság 4803/1927. P. szám.)

Az adófelszámolási bizottság által elrendelt könyvvizsgálat során megállapított, hogy panaszos cég 1925. évben raktárkönyvet nem vezetett és leltárt nem készített. A könyvvizsgálat célja a zárszámadás adatainak ellenőrzése, melynek során az 1925. évi 300/P. M. számú pénzügyminiszteri H. Ö. 30. §-ának (4) bekezdéséhez fűzött utasítás (4) bekezdése szerint meg kell állapítani azt is, hogy a mérlegben kimutatott anyag- és árukészlet értéke megfelel-e a H. Ö. 15. §. (3) bekezdése szerint számítandó értéknek. Raktárkönyv és leltár hiányában az értékelés nem ellenőrizhető és a mérleg adatainak helyességét nem lehet megállapítani. Ezért az adófelszámolási bizottság helyesen járt el akkor, amidőn a zárszámadás alapján való adómegállapítást mellőzte és a fellebbezésében előadottakra tekintettel becslés alapján állapította meg a cég tiszta nyereségét. Miután adózó cég panaszában sem terjesztett elő az 1925. évi jövedelem nagyságára nézve újabb bizonyítékokat, a bíróság a helyi viszonyokkal ismerős bizottság becslését nem változtathatta meg.

A Balaton tavában való halászat jogának bérbeadásából származó jövedelem általános kereseti adó alá esik. (Közigazgatási Bíróság 7625/1927. P. sz.)

Az 1922. XXIII. t.-c. 1. §-ának 7., illetve a 300/1925. K. H. Ö. sz. rendelet 2. §-ának 6. pontja értelmében általános kereseti adó alá tartozik — egyebek közt — a földadó alá nem eső jogok használatáért járó haszonbérékből származó jövedelem. A Balaton tava pedig egyáltalán nem esik a földterület fogalma alá és így a 100/1925. P. M. számú rendelet 1. §-a értelmében nem tárgya a földadónak, minélfogva nem is volt arra szükség, hogy az idézett rendelet 2. §-a azt azok közt, amik nem tárgyai a földadónak, külön felemlítse. A Balaton tavában való halászat

jogának bérbeadásából származó jövedelem tehát kereseti adó alá esik. És nem zárja ki az adókötelezettséget az, hogy az idézett 300/1925. P. M. számú rendelet 2. §-ának 1. pontja mint a kereseti adó tárgyát külön is megnevezi a mesterséges halastavakból származó jövedelmet, mert ennek a rendelkezésnek az az értelme, hogy a mesterséges halastavak jövedelme akkor is kereseti adó alá esik, ha a halászatot maga a tulajdonos gyakorolja, míg a nyílt vizekben való halászat jövedelme csak bérbeadás esetén tartozik kereseti adó alá. A rendelet 4. §-ának 1. pontja pedig taxative felsórolja, hogy a földadó alanyainál, mely művelési ágak jövedelmei nem tartoznak kereseti adó alá és ezek közt a halászat egyáltalán nincs, de ha a halászat ide sorozatnák is. akkor is a kereseti adó alól való kivétel csakis a saját kezelésében folytatott halászatra volna érthető, de nem a haszonbérbe adott halászatra, amely a rendelet 2. §-ának 6. pontja szerint feltétlenül kereseti adó alá esik.

Az adókötelezettség megszűnése szempontjából az üzletműködés megszűnésének, nem pedig a megszűnés törvényszéki bejelentésének a napja irányadó. (Közigazgatási bíróság 21.051/1926. sz.) Az 1922. évi XXIV. t.-c. 7. §-a értelmében a társulati adókötelezettség annak a hónapnak utolsó napjával szűnik meg, amelyben a vállalat üzletműködését végleg megszüntette. Az nem vitás, hogy Kovács Gézának a társas cégből 1923. évi augusztus hónap 23. napján történt kilépésével ez a közkereseti társaság megszűnt és Horváth Gábor egyedüli cégtulajdonossal egyéni céggé vált. A társulati adónak kérelmezett törlesztését a panaszolt határozat azzal a megokolással tagadta meg, hogy a cégnek a jelzett napon történt megszűnése a törvényszéknél csak 1925. évi január hó 9-én jelentetett be. A bíróság a panaszt alaposnak találta, mert az előbb felhívott törvényszakaszk rendelkezése szerint az adókötelezettség megszűnése szempontjából a üzletműködés megszűnésének, nem pedig e megszűnés törvényszéki bejelentésének a napja irányadó. Az a körülmény pedig, hogy a cég a közkereseti társaság megszűnését a királyi pénzügyigazgatóságnál nem jelentette be, illetőleg késedelmesen jelentette be, alapja lehet az 1922. évi XXIV. t.-c. 30. és 44. §§-ain nyugvó pénzbüntetésnek, de nem lehet indoka az adótörlési kérelem elutasításának.

Az épület bérlője a kincstárral szemben a házadóért nem felel és ezért a házadó ellen jogorvoslattal nem élhet. (Közigazgatási bíróság 6514/1927. sz.) A felterjesztett adókövetési iratok és a panaszos cég fellebbezésében előadottak szerint a szóbanforgó épület néhai Z. E. örökösinek tulajdonát képezi és panaszos azt bérben bírja. Az 1925. évi 200/P. M. szamu p. ü. min. H. Ö. 6. §-a szerint a házadó a házbirtokot közvetlenül terhelő és annak lényeges birtokosa által fizetendő. Tényleges birtokosnak a tulajdonost, illetőleg a haszonélvezőt kell tekinteni. Az épület bérlője tehát a kincstárral szemben házadóért még az esetben sem felel, ha a bérbeadó és bérlő között olyan megállapodás létezik, hogy a házadót bérlő köteles fizetni. Az a körülmény tehát, hogy panaszos a házadó fizetésére magánjogi kötelezettséget vállalt nem teheti őt a házadó alanyává és ezért a házadó mérve és jogossága ellen a jogorvoslat nem illeti meg, mert a bérlőt a bérbeadó meghatalmazottjának tekinteni nem lehet. Ezért a panaszt aktorátus hiánya miatt vissza kellett utasítani.